

Arv etter visuelle kunstnere

Et kunstnerliv skaper og etterlater seg en rekke kunstverk. Det skaper og etterlater seg også en rekke dokumenter som forteller noe om kunstnerens liv, og en rekke gjenstander som på ulike måter har inngått i kunstnerens virke. Hvordan skal man ta vare på alt dette materialet når kunstneren går bort? Hvordan oppsummerer og dokumenterer man et kunstnerliv? Slike spørsmål har fått økende aktualitet de senere årene, og Kulturrådet ønsker derfor å styrke kunnskap om hvordan det som her kalles arven etter visuelle kunstnere, blir håndtert i dag og innsikt i hvordan den kan eller bør håndteres i fremtiden. Det utlyses midler til et utredningsprosjekt som 1) skal analysere problemfeltet og kartlegge dagens situasjon, og 2) identifisere og utrede mulige tiltak. Prosjektet avgrensner seg til det visuelle kunstfeltet, nærmere bestemt billedkunstnere, kunsthåndverkere og fotografer.

Avgrensning av utredningsprosjektet

Dette dokumentet (*mandatet* eller *kravspesifikasjonen*) beskriver faglige og formelle rammer og forventninger til prosjektet. Denne første delen av dokumentet beskriver problemfeltet som utredningen skal gå inn i, utdyper og avgrensner begrepene, og peker på eksisterende infrastruktur og virkemidler. Slik bidrar den til å definere og avgrense målet for prosjektet.

Bakgrunn og begrepsavklaring

Gjennom et livslangt kunstnerisk virke skaper de fleste kunstnere en rekke kunstverk i ulike sjangre, materialer og formater. I tillegg produserer de dokumenter og annet arkivmateriale, for eksempel brev, søknader, skisser, regnskapsrapporter og utstillingskataloger, og de anskaffer og omgir seg med ulike gjenstander og rom som knytter seg til den kunstneriske praksisen, det kan være bøker, verktøy, atelierer eller andre kunstneres kunstverk, for å nevne noe. Når en kunstner går bort, eller avslutter sitt virke som kunstner, står dette materialet tilbake – en sammensatt arv som ettertiden og de etterlatte må ordne opp i og forvalte, og som bringer med seg noen helt konkrete utfordringer. Hva skal man ta vare på, og hva kan man eventuelt kaste eller selge? Hvordan skal man organisere og forvalte kunstverkene, dokumentene, gjenstandene og rommene? Hvem har ansvar? Og hva kan kunstnere som ennå står midt i kunstnerskapet, selv gjøre for å bevare og dokumentere både kunstverk og annet bevaringsverdig materiale fra egen kunstnerisk praksis? Det er denne typen spørsmål dette utredningsprosjektet skal bidra til å besvare.

Det som her kalles «arv etter kunstnere» eller «kunstnerarv», kan skjematisk inndeles i to kategorier. For det første består kunstnerarven av de kunstverkene som en kunstner skaper eller har skapt – kunstnerens verkskatalog eller livsverk. Kunsten kan være i ulike medier og sjangre, den kan være i ulike formater, størrelser og antall, og den kan etter hvert befinne seg i ulike bevaringstilstander. En del av kunstverkene, få eller mange, blir solgt i løpet av kunstnerens karriere til privatpersoner, museer, eller offentlige og private samlinger. Andre verk forblir i kunstnerens eie, og dette kan være både ferdige eller uferdige verk, og dessuten skisser, utkast og modeller.

For det andre består arven etter kunstnere av ulike dokumenter og annet materiale som knytter seg til og kan si noe om kunstnerens virke, om den kunstneriske prosessen, eller om den historiske perioden kunstneren har virket innenfor. Ifølge en leksikondefinisjon er «arkiv» et sett av «dokumenter eller informasjon som er skapt eller mottatt av fysiske eller juridiske personer, *arkivskapere*, som ledd i deres virksomhet». Dokument, på sin side, beskrives i arkivlova som «ei logisk avgrensa informasjonsmengd som er lagra på eit medium for seinare lesing, lyding, framsyning eller overføring». Begge definisjonene er nyttige for å si noe om det materialet en kunstner skaper og etterlater seg. Denne delen av arven kan også bestå av ulike gjenstander, og noen ganger fysiske rom, som har vært eid eller brukt av kunstneren, det være seg produksjonsutstyr, atelierer, eller sågar hele kunstnerhjem.

Todelingen mellom kunstverk på den ene siden og kunstnerarkiv og ulike objekter og gjenstander på den andre, er ikke entydig. De senere årene har det tradisjonelle verkbegrepet blitt utfordret av nye kunstneriske praksiser. For eksempel har man sett både alternative samarbeidsformer og kunst som er av prosessuell karakter og som dermed ikke har karakter av å være «avsluttede» kunstverk. I slike tilfeller er det nettopp arkivmaterialet som bidrar til å bevare kunstverket for ettertiden. Eksemplet anskueliggjør det porøse skillet mellom kunstverk og dokumentasjon, og det tydeliggjør noen av de utfordringene som knytter seg til det å skulle håndtere og kategorisere arven etter visuelle kunstnere.

Kunstnerarven kan ha så vel kunstnerisk som kulturhistorisk og økonomisk verdi. Deler av arven har kanskje først og fremst affeksjonsverdi. Det vesentlige her er allikevel at den kunsten som står igjen etter en kunstner, både er en del av vår felles kulturarv og en kilde til estetiske erfaringer. Arkivmaterialet supplerer verkene og er en kilde til fremtidig kunst- og kulturhistorieskriving, og til forståelsen av både kunstnerskap, kunstverdenen og historiske epoker. Fellesnevneren for de ulike delene av kunstnerarven er altså at de i større eller mindre grad har bevaringsverdi. Dessuten, ikke minst, representerer de en utfordring for mange etterlatte etter kunstnere og for kunstnere som er i ferd med å oppsummere kunstnerskapene

sine: Hvordan skal man oppsummere og bevare et kunstnerskap og et kunstnerliv? Hva skal man ta vare på, og hva kan man kassere? Noen kunstverk kan kanskje selges, men hva med modellene, skissene, støpeformene, notatene og så videre? Spørsmålet er altså hva man skal gjøre, helt konkret, med det som står igjen – med kunstverkene, arkivene og gjenstandene?

Eksisterende infrastruktur

Hovedtyngden av den allerede eksisterende infrastrukturen for arv etter kunstnere, retter seg mot arkivmateriale og metadata, og delvis mot formidling. Infrastruktur for bevaring av kunst finner man hovedsakelig innenfor kunstmuseene. Infrastruktur for bevaring av andre objekter mangler i stor grad.

De største kunstmuseene har et ansvar for å innlemme et representativt utvalg kunstnere og kunstverk i sine samlinger, og dermed for å forvalte en sentral del av kunstnerarven. Det er likevel kun et begrenset antall kunstverk og kunstnerskap som bevares og dokumenteres på denne måten.

Nasjonalmuseets dokumentasjonsarkiv rommer både institusjonsarkiv og privatarkiv etter kunstnere og andre aktører i kunstfeltet, og også Nasjonalbiblioteket tar vare på arkiv etter enkeltkunstnere og andre med tilknytning til kunst- og kulturfeltet. Ingen av disse dokumentsamlingene åpner riktignok for de brede gruppene av kunstnere som er eller har vært virksomme i Norge. Og de tar heller ikke vare gjenstander.

Arkivverket legger til rette for bevaring av såkalte personarkiv og kan kanskje være en ressurs for ivaretagelse av dokumentarkiv etter kunstnere. Enkelte stiftelser, museer og kunstnerhjem tar vare på samlinger og dokumentasjon etter enkeltkunstnere, men her vil det i særlig grad dreie seg om kunstnere som er forankret lokalt.

Det finnes i dag enkelte mer spesialiserte arkiver som er relevante for deler det visuelle kunstfeltet, og som viser noe av det som har blitt gjort på dette området. Videokunstarkivet, som i dag forvaltes av Nasjonalmuseet, er et nasjonalt referansearkiv for videokunst fra 1960-tallet og fram til i dag. Her er det blant annet mulig for kunstnere selv å registrere og lagre egne verk (digitale filer) samt metadata om verkene. Electronic Literature Knowledge Base, forkortet ELMCIP, er en internasjonal database for elektronisk litteratur og tekster om elektronisk litteratur etablert ved universitetet i Bergen. ELMCIP opererer på utsiden av det visuelle kunstfeltet, og primært innen litteratur, men databasen kan allikevel være en interessant referanse for utredningsprosjektet. Det er også verdt å nevne KIK-arkivet. Kunstnernes Informasjonskontor, KIK, var en stiftelse som ble etablert i 1986 av Norske Billedkunstnere, Norske Kunsthåndverkere og Forbundet Frie Fotografer. KIK bygget opp et

stort arkiv over norsk samtidskunst, blant annet med lysbilder og CV-er fra kunstnerne. Arkivet ble digitalisert og tilgjengeliggjort på nettet i 2005, men nedlagt i 2010. Ingen av disse arkivene eller databasene er innrettet mot bevaring av kunstverk, private kunstnerarkiv eller noen av de gjenstandene som kunstnere vil kunne etterlate seg.

Kulturrådet har i de senere årene fått en rekke henvendelser fra kunstnere og etterlatte etter kunstnere. Spørsmålene har handlet om så vel praktiske råd som muligheten for å søke tilskudd til å dokumentere og bevare verk og arkiv etter kunstnere. Kulturrådet har ingen ordninger som spesifikt retter seg mot dette, men gjennom det siste tiåret har et femtital publikasjoner som oppsummerer og dokumenterer kunstnerskap, fått støtte gjennom tilskuddsordningen for kunstfaglige publikasjoner og manusutvikling. Et mindre antall prosjekter har fått støtte gjennom tilskuddsordninger på kulturvernfeltet.

I 2023 og 2024 utlyser Billedkunstnernes Vederlagsfond en pilotordning for prosjektstøtte til arbeid med kunstnerarkiv. Ordningen er på to millioner kroner og kan søkes av billedkunstnere som ønsker å utvikle arkiv over egne kunstnerskap. Pilotordningen er opprettet for at flere billedkunstnere skal få ressurser og mulighet til å prioritere slikt arbeid.

Selv om det altså finnes enkelte strukturer og prinsipper for ivaretagelse av arv etter kunstnere innenfor etablerte institusjoner, museer og arkiv, er kapasiteten svært begrenset og svarer ikke til det behovet som kommer til uttrykk i feltet. Det mangler ikke bare systemer og tilskuddsordninger, men også veiledninger og rutinebeskrivelser som dekker bredden av kunstnere i Norge. Og det mangler relevant kunnskap som gi oversikt over feltet.

Internasjonale eksempler

Utredningen skal kartlegge relevante internasjonale eksempler som kan gi utdypende forståelse av hva arv etter kunstnere er eller omfatter, og som kan gi et grunnlag for å beskrive mulige løsninger eller tiltak tilpasset den norske kunstverdenen og den norske kulturpolitiske konteksten. I denne sammenhengen kan det blant annet vises til Stiftung Kunstfonds i Tyskland og deres Kunstler:innenarchiv som, basert på en juryert utvelgelse, åpner for en ivaretagelse av kunstverk fra et mindre antall kunstnerskap. I Tyskland finnes også det private Institut für Künstlernachlässe som fokuserer på forvaltning av *boet* etter kunstnere. I Italia finnes Associazione nazionale archivi d'artista som vektlegger kunnskap og kunnskapsdeling knyttet til kunstnerarkiv og prinsipper for god arkivpraksis. I Sveits finnes l'Institut suisse pour l'étude de l'art – et forskningsinstitutt for kunst med et arkiv som rommer dokumentasjon og arkivmateriale knyttet til rundt tjue tusen kunstnere. For å nevne noe. Det finnes trolig relevante eksempler også i andre europeiske land.

Kunnskapsbehov

Utredningen skal analysere og beskrive bredden i problemfeltet, altså diskuterer hva arven etter visuelle kunstnere kan eller bør sies å omfatte, hvilken verdi de ulike delene av kunstnerarven har og for hvem, og hvordan de ulike delene kan eller bør dokumenteres, bevares eller håndteres. Selv om det knytter seg en rekke interessante teoretiske problemstillinger til arv etter kunstnere, og selv om prosjektets refleksjoner og vurderinger skal bygge på et solid teoretisk fundament, skal prosjektet vektlegge praktiske og konkrete utfordringer og løsninger.

Utredningsprosjektet skal for det første kartlegge problemfeltet og beskrive og analysere utfordringer, dilemmaer og avgrensninger knyttet til håndtering av arv etter kunstnere. Blant annet handler det om å forstå hva arven etter kunstnere består av, hvilke praktiske utfordringer som knytter seg til håndtering av arv etter kunstnere, hvilke virkemidler som finnes og hvilke aktører i det visuelle kunstfeltet som har ansvar for hva. Prosjektet skal ha et særlig blikk for de mer spesifikke utfordringene som eventuelt knytter seg til arv etter samiske visuelle kunster, kunstnere fra nasjonale minoriteter og andre minoritetskunstnere, inkludert selvlærte kunstnere og outsiderkunstnere.

For det andre skal prosjektet identifisere og foreslå konkrete tiltak eller virkemidler knyttet til håndteringen av arv etter kunstnere. Det skal også utrede og vurdere vilkårene for gjennomføringen av tiltakene, altså realismen i forslagene, og ikke minst virkningene av dem. Det er altså ikke nok å foreslå. Tiltakene skal også analyseres. Sentrale aktører i kunstfeltet skal involveres som informanter i arbeidet. Prosjektet skal romme perspektiver og innsikter som er relevante for både aktive kunstnere, kunstnere som er i ferd med å avslutte og oppsummere kunstnerskapene sine, og etterlatte etter avdøde kunstnere.

Nedenfor beskrives noen sentrale tema for utredningsprosjektet. Listen er ikke uttømmende. Også andre tema kan være relevante. Endelig utforming og avgrensning av prosjektet skal gjøres i dialog med Kulturrådets sekretariat i Kulturdirektoratet og en referansegruppe som vil bli etablert i tilknytning til prosjektet. Prosjektet skal:

- Redegjøre for problemfeltet på overordnet nivå. Avgrense hva arv etter kunstnere kan sies å omfatte, hvilke deler av arven som er særlig verdifulle å ta vare på, og hvilke konkrete utfordringer som knytter seg til ivaretagelse av hver av dem.
- Kartlegge og beskrive praktiske utfordringer og behov som nålevende kunstnere og etterlatte etter kunstnere opplever i håndteringen av kunstnerarven. Kartleggingen skal innhente og basere seg på konkrete erfaringer fra feltet.

- Kartlegge hvilke strukturer, tilskuddsordninger og andre virkemidler som finnes i Norge i dag, og som er relevante for spørsmålet om ivaretagelse av arv etter kunstnere. Kartlegge situasjonen i sammenlignbare land for å vise eksempler på hvordan arv etter kunstnere kan håndteres.
- Redegjøre for problemfeltets kulturpolitiske dimensjon. Blant annet er det et spørsmål hvor grensene går mellom på den ene siden kulturpolitikken eller det offentliges ansvar på den ene siden, inkludert kunstmuseenes ansvar, og på den andre siden det ansvaret som ligger eller bør ligge hos private aktører, inkludert privatpersoner, stiftelser, gallerier, samlere, arkiver og kunstnerorganisasjoner.
- Diskutere mulige prinsipper eller systemer som kan ligge til grunn for utvelgelse av kunstnerskap som bør bevares, eller som er av en slik betydning at ivaretagelse bør være et offentlig ansvar.
- Foreslå mulige tiltak som Kulturrådet eller andre aktører kan eller bør iverksette for å styrke arbeidet med arv etter kunstnere. Prosjektet skal både foreslå tiltak som kan rette seg mot bredden av kunstnerbefolkningen, og tiltak som kan rette seg mot et avgrenset antall kunstnere basert på kvalitetsvurderinger. Tiltakene som foreslås, skal også være på ulike nivåer, i den forstand at de skal forholde seg både til en bred og til en smal definisjon av kunstnerarven. (Hvilke deler av arven bør bli tatt vare på, og fra hvilke kunstnere? Hva er primært et ansvar for de etterlatte?) Tiltakene kan være alt fra enkle veiledninger for kunstnere eller etterlatte, via et nasjonalt kunstnerarkiv (et forslag flere aktører i feltet jobber for), til en ny type bevaringsinstitusjon som supplerer museene. I dette ligger det en diskusjon om eksisterende aktører bør styrkes for å kunne ta et større ansvar, eller om det er behov for å etablere nye systemer eller virksomheter med håndtering av arv etter kunstnere som hovedansvar.
- Utrede og vurdere kostnader og konsekvenser av de foreslåtte tiltakene. Realismen i tiltakene må vurderes, og forslagene må avstemmes med hva som faktisk vil kunne realiseres. Utredningen bør drøfte dilemmaer knyttet til ulike tiltak, blant annet knyttet til utvelgelse og kvalitetsvurdering.

Formelle rammer

I denne delen av mandatet beskrives formelle rammer og tekniske avgrensninger for utredningsprosjektet. Se for øvrig konkurransegrunnlag, forskningsavtalen (vedlegg 2) og bilaget til forskningsavtalen (vedlegg 1). Oppdragstakers spesifisering av oppdraget beskrives og fylles ut i vedlegg 1, bilag 2.

Prosjektbeskrivelse

På bakgrunn av kravspesifikasjonen skal det utarbeides en prosjektbeskrivelse. Lengden kan være på inntil fem sider eller maksimalt 15 000 tegn med mellomrom. Prosjektbeskrivelsen skal redegjøre for hvordan problemfeltet og de problemstillingene som er beskrevet i kravspesifikasjonen skal behandles. Den skal konkretisere hvordan arbeidet skal gjennomføres, hvilke elementer som skal vektlegges, og eventuelt hvilke avgrensninger som skal gjøres. Den kan beskrive spørsmål tema som ikke dekkes av kravspesifikasjonen, men som allikevel fremstår relevante. Prosjektbeskrivelsen skal redegjøre for teori og metode. Den skal vise tilbyders forståelse for oppdraget, samt forståelse for behovene i feltet og de spørsmål og dilemmaer som knytter seg til tematikken.

Metode og teori

Tilbydere skal selv forslå, beskrive og begrunne metode for gjennomføring av prosjektet. I arbeidet med prosjektet forventes det ikke desto mindre at oppdragstaker innhenter synspunkter, perspektiver og innspill fra aktører som befinner seg i ulike deler av feltet og i ulike posisjoner, inkludert kunstnere, kunstnerorganisasjoner, medlemmer i fagutvalg og medarbeidere i Kulturrådets sekretariat (Kulturdirektoratet) og andre. Det forventes videre at oppdragstaker reflekterer kritisk over egen metode, egne teoretiske perspektiver og egne begreper og forståelsesmodeller. Utredningen skal vektlegge praktiske sider ved håndteringen av arven etter kunstnere, men arbeidet skal bygge på det solide teoretiske fundament.

Referansegruppe og faglig oppfølging

Kulturrådet og Kulturrådets sekretariat (Kulturdirektoratet) vil opprette en referansegruppe som vil følge arbeidet, diskutere relevante problemstillinger og lese manusutkast underveis i prosessen. Fagansvarlig for visuell kunst vil i dialog med oppdragstaker, etter oppstart av prosjektet, kunne bidra med å utdype eller presisere bestillingen. Oppdragstaker og Kulturrådets sekretariat har felles ansvar for å skille mellom rollene som informant og

bestiller. Medarbeidere i Kulturdirektoratets avdeling for kulturanalyse har ansvar for å følge opp prosjektet faglig og administrativt.

Redaksjonell oppfølging, publisering og formidling

Prosjektet skal resultere i en rapport som skal kunne publiseres i Kulturrådets og Kulturdirektoratets rapportserie. Rapporten kan være på maksimalt to hundre og femti tusen tegn, men bør trolig være kortere. Det vektlegges høy faglig kvalitet og god formidling. Rapporten skal kommunisere godt med lesere i både kunst- og kulturfeltene, forvaltningen og på politiske nivå. Avdeling for kulturanalyse har redaksjonelt ansvar for rapportserien, og medarbeidere fra avdelingen vil bidra til å kvalitetssikre manus før publisering gjennom faglige og redaksjonelle innspill. Manus som ikke holder forventet kvalitet, kan bli avvist. Ferdigstilling av publikasjon regnes som en egen prosess. Oppdragstaker må derfor regne med ytterligere tekstarbeid etter at rapporten er levert og den rent faglige leveransen er akseptert. De må beregnes tilstrekkelige budsjetter til manusbearbeidelse.

Manus skal være grundig gjennomarbeidet før rapporten kan settes i produksjon. Det finnes en egen forfatterveiledning for rapportserien. Forskere som påtar seg oppdraget, må forholde seg til denne. Rapporten skal inneholde en solid gjennomarbeidet oppsummering som gir en oversikt over de viktigste funnene og forslagene. Oppsummering skal skrive både på norsk og engelsk, og hver av dem kan være på inntil fem sider (15 000 tegn med mellomrom).

Kompetanse

Prosjektet skal basere seg på kunstfaglig kompetanse og innsikt i det visuelle kunstfeltet og dets aktører, men det kan også være behov for – for eksempel – arkivfaglig kompetanse, kompetanse på samlingsforvaltning eller kunstsosiologisk kompetanse. Annen bakgrunn vil også kunne være relevant. Tilbyder må argumentere for hvordan den tilbudte kompetansen vil være en styrke for gjennomføringen av prosjektet og for det faglige resultatet. God forståelse for og innsikt i offentlig forvaltning og kulturpolitikk er nødvendig. Tverrfaglige perspektiver vil trolig være en fordel, og forskere fra ulike forskningsmiljøer oppfordres til å samarbeide. Det forutsettes svært gode skriftlige formidlingsevner. Prosjektdeltagere (nøkkelpersonell) kan ikke byttes ut uten godkjenning fra Kulturrådets sekretariat. Ved eventuelle endringer eller erstatninger i prosjektgruppen skal kompetansen ivaretas på samme nivå.

Fremdriftsplan og plan for organisering av arbeidet.

I tilbudet skal det legges frem et forslag til fremdriftsplan. I utgangspunktet ønskes oppstart høsten 2024 og ferdig manus i løpet av våren 2025. Ferdigstilling av rapport og lansering høst 2025. Det tas hensyn til oppdragstakers muligheter, og en annen og utvidet tidsramme for prosjektet kan vurderes. Tilbyders forslag til tidsramme bør begrunnes. Ved oppstart skal oppdragstaker i samarbeid med oppdragsgiver utarbeide en mer detaljert fremdriftsplan med frister for innlevering av tekstutkast, plan for møter med referansegruppe og annet.

Tilbudet skal også inneholde en plan for organisering av arbeidet. Planen skal beskrive roller, ansvar og estimert ressursbidrag. Den skal spesifiseres hvilke roller personene i prosjektet skal ha, hva de skal bidra med, når de skal bidra, og hvor stor andel av prosjektarbeidet de skal utføre. Den skal også angi estimert timeantall fordelt på alle tilbudte ressurser (deltagere i prosjektet).

Budsjett og økonomi

Prosjektet finansieres av Kulturrådet. De økonomiske rammene for utlysningen er på kr 800 000 inkl. mva. Tilbyder skal levere et budsjett som viser kostnadene ved prosjektet.

Det forventes at oppdragstaker møter Kulturrådets referansegruppe i forbindelse med sentrale milepæler i prosjektet for å legge frem funn og få innspill til arbeidet. Oppdragstaker må også regne med å formidle prosjektet på andre måter, for eksempel gjennom intervjuer eller presentasjoner i forbindelse med saker til Kulturrådets nettsider. Oppdragstaker forventes å delta med presentasjon og annen formidling når publikasjonen lanseres. Det skal budsjetteres for fysisk oppstartsmøte og digital midtveisoppsummering med medarbeidere i avdeling for kulturanalyse, for to fysiske møter med referansegruppen og for eventuelle digitale møter underveis. Det skal også budsjetteres for tre fysiske presentasjoner av utredningsarbeidet (for fagutvalgene på visuell kunst, for rådet og på et eventuelt lanseringsseminar), og for skriftlige bidrag til nyhetssaker ved oppstart og lansering. Ved lang reisevei kan flere digitale treffpunkt vurderes. Alle lønns- og reisekostnader knyttet til selve prosjektarbeidet, i tillegg til tekstarbeid i forbindelse med ferdigstilling av publikasjonen, samt utgifter knyttet til formidlingsarbeid, må skrives inn i budsjettet. Kostnader knyttet til produksjonen av rapporten (sats, trykk) dekkes av Kulturrådet.

Videre bruk og åpne data

Det skal i så stor grad som mulig legges til rette for deling av de dataene som skapes gjennom forskningsaktivitetene tilknyttet prosjektet. Dette skal gjøres i tråd med etablerte policyer og praksiser.

Se utlysning på Doffin: <https://www.doffin.no/notices/2024-102409>.